

DECIZIE

14 iulie 2021

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele ședinței, judecătorul
Judecătorii

Svetlana Filincova
Galina Stratulat
Iurie Bejenaru

examinând cererea de recurs declarată de Cerchez Ion, prin intermediul avocatului Zaharia Sergiu,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Nița Ina către Cerchez Ion cu privire la modificarea cuantumului pensiei de întreținere a copilului minor,

împotriva încheierii din 29 aprilie 2021 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost respinsă cererea cu privire la repunerea în termen a apelului, depusă de Cerchez Ion, prin intermediul avocatului Zaharia Sergiu, fiind resituită cererea de apel depusă de Cerchez Ion, prin intermediul avocatului Zaharia Sergiu, împotriva hotărârii din 26 iunie 2013 a Judecătoriai Orhei în temeiul art. 369 alin. (1) lit. b) din Codul de procedură civilă,

c o n s t a t ă:

La 16 mai 2013, Nița Ina a înaintat acțiune către Cerchez Ion, solicitând modificarea cuantumului pensiei de întreținere a copilului minor.

Prin hotărârea din 26 iunie 2013 a Judecătoriai Orhei, acțiunea a fost admisă parțial și s-a modificat cuantumul pensiei pentru întreținerea copilului minor, stabilit prin hotărârea din 15 iulie 2011 a Judecătoriai Orhei, fiind încasată de la Cerchez Ion în beneficiul Inei Nița pensia pentru întreținerea copilului minor în sumă fixă în mărime a câte 2000 lei lunar începând cu data înaintării acțiunii și până la atingerea majoratului de către copil; în rest acțiunea fiind respinsă. S-a încasat de la Cerchez Ion în beneficiul statului taxa de stat în mărime de 150 lei.

La 12 ianuarie 2021 (prin intermediul serviciului poștal), în afara termenului legal, avocatul Zaharia Sergiu, acționând în baza mandatului avocațional seria MA nr. 1521793 din 15 decembrie 2020 în numele și interesele lui Zaharia Sergiu, a depus cerere de apel împotriva hotărârii din 26 iunie 2013 a Judecătoriai Orhei pronunțată în actuala pricină, solicitând repunerea în termen și admiterea acesteia, cu casarea hotărârii pronunțate de prima instanță.

În motivarea cerinței de repunere în termenul de contestare, avocatul Zaharia Sergiu, în numele și interesele apelantului, a indicat că Cerchez Ion nu a cunoscut despre proces, deoarece din anul 2012 s-a aflat în Federația Rusă, iar hotărârea i-a fost comunicată doar la data de 30 decembrie 2021. La cererea de apel apelantul a anexat dovada de plată a taxei de stat aferentă cererii de apel în sumă de 113 lei.

Prin încheierea din 29 aprilie 2021 a Curții de Apel Chișinău, a fost respinsă cererea cu privire la repunerea în termen a apelului, depusă de Cerchez Ion, prin intermediul avocatului Zaharia Sergiu, fiind resituită cererea de apel depusă de Cerchez Ion, prin intermediul avocatului Zaharia Sergiu, împotriva hotărârii din 26 iunie 2013 a Judecătorei Orhei în temeiul art. 369 alin. (1) lit. b) din Codul de procedură civilă.

La 14 mai 2021, Cerchez Ion, prin intermediul avocatului Zaharia Sergiu, a declarat recurs împotriva încheierii din 29 aprilie 2021 a Curții de Apel Chișinău, solicitând admiterea recursului, casarea integrală a încheierii instanței de apel, restituirea cauzei spre rejudecare la Curtea de Apel Chișinău.

În motivarea recursului, s-a invocat faptul că recurentul a luat cunoștință de hotărârea din 26 iunie 2013 a Judecătorei Orhei abia la finele anului 2020, or nu s-a aflat în țară în perioada anilor 2012 – 2020. Recurentul nu este de acord cu concluzia instanței de apel, potrivit căreia acesta ar fi executat parțial hotărârea din 26 iunie 2013 a Judecătorei Orhei, or la materialele cauzei lipsește ordinul de plată nr. 674 din 08 iunie 2015 și, astfel, nu poate fi dedus cu certitudine plătitorul.

Studiind materialele dosarului, în raport cu temeiurile invocate în cererea de recurs și prevederile legale, Colegiul civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către Cerchez Ion, prin intermediul avocatului Zaharia Sergiu, este neîntemeiat și necesită a fi respins din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 425 din Codul de procedură civilă, termenul de declarare a recursului împotriva încheierii este de 15 zile de la comunicarea încheierii.

În conformitate cu art. 110 din Codul de procedură civilă, termen de procedură este intervalul, stabilit de lege sau de judecată (judecător), în interiorul căruia instanța (judecătorul), participanții la proces și alte persoane legate de activitatea instanței trebuie să îndeplinească anumite acte de procedură ori să încheie un ansamblu de acte.

Potrivit materialelor cauzei, încheierea din 29 aprilie 2021 a Curții de Apel Chișinău a fost expediată prin poșta electronică avocatului Zaharia Sergiu în aceeași zi (f.d. 70), cererea de recurs fiind înregistrată la 14 mai 2021 (f.d. 84-85). Astfel, Colegiul constată că recursul a fost declarat în termen.

În conformitate cu art. 427 lit. a) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs, după ce examinează recursul împotriva încheierii, este în drept să respingă recursul și să mențină încheierea.

În conformitate cu art. 428 din Codul de procedură civilă, decizia instanței de recurs, emisă după examinarea recursului împotriva încheierii, rămâne irevocabilă din momentul emiterii. Decizia se plasează pe pagina web a instanței la data emiterii. Copia deciziei se remite părților în termen de 5 zile de la data emiterii.

În speță, se constată că prin încheierea din 29 aprilie 2021 a Curții de Apel Chișinău, a fost respinsă cererea cu privire la repunerea în termen a apelului, depusă de Cerchez Ion, prin intermediul avocatului Zaharia Sergiu, fiind resituită cererea de

apel depusă de Cerchez Ion, prin intermediul avocatului Zaharia Sergiu, împotriva hotărârii din 26 iunie 2013 a Judecătorei Orhei în temeiul art. 369 alin. (1) lit. b) din Codul de procedură civilă.

Avocatul recurentului susține că instanța de apel eronat a apreciat motivele din cererea sa cu privire la repunerea în termenul de atac, or recurentul, aflându-se în afara țării, nu a cunoscut despre existența prezentului litigiu și despre hotărârea pronunțată de instanță, respectiv apelul a fost depus imediat după ce a luat cunoștință de actul judecătoresc.

Colegiul nu poate reține aceste argumente ale avocatului recurentului, deoarece la materialele cauzei nu există înscrisuri care să probeze aflarea recurentului Cerchez Ion în afara teritoriului Republicii Moldova pentru perioada indicată de către acesta: anii 2012-2020. În acest sens a fost probată doar perioada dintre 29 noiembrie 2017 și 10 noiembrie 2020, perioadă în care, potrivit copieii certificatului nr. 004399 din 10 noiembrie 2020, eliberat de Ministerul Justiției al Federației Ruse, recurentul și-a ispășit pedeapsa cu detenție în Colonie de muncă corecțională cu regim general (f.d. 47). Alte înscrisuri, care să certifice frecvența traversării frontierei de stat de către recurent în perioada vizată, nu se regăsesc la materialele cauzei.

Totodată, este de menționat că, potrivit încheierii nr. 120s-1193/13 din 08 iunie 2015 a executorului judecătoresc Țarnă Victoria privind încetarea procedurii de executare, a fost încetată procedura de executare nr. 120s-1193/13 din 30 august 2013 privind încasarea taxei de stat de la Cerchez Ion în beneficiul statului în sumă de 150 lei, făcându-se trimitere la ordinul de plată nr. 674 din 08 iunie 2015 (f.d. 33).

Cu referire la acest act, instanța de recurs nu poate reține argumentul avocatului Zaharia Sergiu potrivit căruia executorul judecătoresc ar fi indicat că a fost achitată o amendă, și nu taxa de stat, și că această procedură de executare nu ar fi avut legătură cu prezentul litigiu. Or, chiar dacă în încheierea nr. 120s-1193/13 din 08 iunie 2015 a executorului judecătoresc Țarnă Victoria este menționat o dată termenul „amendă” și de două ori termenul de „taxă de stat”, fiind noțiuni contradictorii, în dispozitivul acesteia totuși se menționează că e vorba despre achitarea taxei de stat, iar încheierea respectivă nu a fost contestată de către părțile interesate, fiind valabilă.

Astfel, Colegiul nu poate pune la îndoială executarea parțială a hotărârii din 26 iunie 2013 a Judecătorei Orhei de către recurentul Cerchez Ion, fapt care demonstrează cu certitudine că acesta a cunoscut despre existența hotărârii respective.

Argumentul avocatului Zaharia Sergiu cu referire la faptul că nu este stabilit cu certitudine cine a achitat taxa de stat de 150 lei și, astfel, a executat parțial hotărârea primei instanțe, nu poate fi reținut de către instanța de recurs, deoarece acest argument este pur declarativ, sarcina probațiunii în acest sens aparținându-i recurentului. Totodată și argumentul avocatului recurentului că este „absurd” faptul că Cerchez Ion a fost în țară în anul 2015 și a achitat taxa de stat, de asemenea nu poate fi reținut de către Colegiu, or faptele invocate în recurs urmau a fi dovedite.

Potrivit prevederilor art. 362 alin. (1) din Codul de procedură civilă, termenul de declarare a apelului este de 30 de zile *de la data pronunțării dispozitivului hotărârii*, dacă legea nu prevede altfel.

Mai mult, dispozițiile art. 362 alin. (3) din Codul de procedură civilă constituie o garanție a dreptului de apărare, legiuitorul urmărind că persoanele, care din motive

întemeiate au omis termenul de apel, pot fi repuse de către instanța de apel, în baza cererii. Totodată, repunerea în termen nu poate fi dispusă decât în cazul în care partea și-a exercitat dreptul la acțiune înainte de împlinirea termenului de 30 de zile, calculat din ziua în care a cunoscut sau trebuia să cunoască încetarea motivelor care justifică depășirea termenului de procedură.

Potrivit cererii de recurs, avocatul Zaharia Sergiu susține că a depus cererea de apel imediat ce a luat cunoștință de conținutul hotărârii, dar nu a probat impedimentele recurentului de a o contesta în termenul specificat în art. 362 alin. (1) din Codul de procedură civilă. Or, momentul din care urmează a fi calculat acest termen este clar delimitat de către legiuitor, acesta fiind determinat *de momentul pronunțării hotărârii*, și nu de momentul recepționării copieii acesteia de către participantul la proces.

Colegiul relevă că, potrivit art. 61 din Codul de procedură civilă, părțile sunt obligate să se folosească cu bună-credință de drepturile lor procedurale. Instanța judecătorească pune capăt oricărui abuz de aceste drepturi dacă prin abuz se urmărește tergiversarea procesului sau inducerea sa în eroare.

Suplimentar, în conformitate cu prevederile art. art. 116 din Codul de procedură civilă, persoanele care, din motive întemeiate, au omis termenul de îndeplinire a unui act de procedură pot fi repuse în termen de către instanță. Cererea de repunere în termen se depune la instanța judecătorească care efectuează actul de procedură și se examinează în ședință de judecată. Participanților la proces li se comunică locul, data și ora ședinței. Neprezentarea lor însă nu împiedică soluționarea repunerii în termen. La cererea de repunere în termen se anexează probele ce dovedesc imposibilitatea îndeplinirii actului. Totodată, trebuie efectuat actul de procedură care nu a fost îndeplinit în termen (să fie depusă cererea, să fie prezentate documentele respective etc). Repunerea în termen nu poate fi dispusă decât în cazul în care partea și-a exercitat dreptul la acțiune înainte de împlinirea termenului de 30 de zile, calculat din ziua în care a cunoscut sau trebuia să cunoască încetarea motivelor care justifică depășirea termenului de procedură.

Este de menționat faptul că instanța de recurs verifică legalitatea și temeinicia încheierii supuse recursului la momentul adoptării acesteia. În așa mod, materialele cauzei atestă faptul că, la data pronunțării încheierii contestate, la materialele cauzei nu erau anexate probe incontestabile care să certifice faptul imposibilității apelantului de a contesta hotărârea în termen. Respectiv, Colegiul susține poziția instanței de apel cu privire la faptul că apelantul nu a probat motivele omiterii termenului de depunere a cererii de apel.

Astfel, legislația procedurală de rând cu stabilirea anumitor drepturi procedurale participanților la proces, instituie și obligația părților de a se folosi cu bună-credință de drepturile lor procedurale, în scopul contracarării oricăror abuzuri de drepturi, la caz, crearea unei concluzii false de prelungire a termenului de depunere a apelului. Respectiv, reînnoirea acestui termen pe motive, care nu au putere de convingere, poate fi contrară principiului securității raporturilor juridice.

Potrivit dispozițiilor art. 10 alin. (1)-(3) din Codul de procedură civilă, sancțiunile procedurale sunt urmările nefavorabile, stabilite de normele de drept procedural civil, care survin pentru subiectul obligat în raport procedural în caz de neîndeplinire sau de îndeplinire defectuoasă a unui act de procedură, precum și în caz de exercitare abuzivă a unui drept procedural. Efectuarea necorespunzătoare a

actelor de procedură va fi invocată, în fiecare caz de comitere a încălcării legii, de către judecător sau de participantul care are interes să o invoce. Sancțiunile procedurale vizează atât actele de procedură ale instanței judecătorești, ale participanților la proces, cât și ale persoanelor legate de activitatea acestora și, în funcție de prevederile legii, constau în anularea actului procedural defectuos, în decăderea din drepturi pentru neîndeplinire în termen a actului de procedură, în obligația de a completa sau a reface actul îndeplinit cu nerespectarea legii, în restabilirea în drepturile încălcate, în aplicarea amenzii judecătorești, în alte măsuri prevăzute de lege.

Articolul 6 par. (1) al Convenției pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, garantează fiecăruia dreptul de a se adresa unui tribunal pentru ca ultimul să se pronunțe asupra drepturilor și obligațiilor sale civile. În acest sens, este de menționat că limitarea accesului la o curte sau la un tribunal nu se conciliază cu art. 6 par. (1) al Convenției decât în cazul în care acestea urmăresc un scop legitim și există un raport de proporționalitate între mijloacele utilizate și scopul vizat.

Din această perspectivă, instanța de recurs concluzionează că, recursul declarat de Cerchez Ion, prin intermediul avocatului Zaharia Sergiu, împotriva încheierii din 29 aprilie 2021 a Curții de Apel Chișinău, este neîntemeiat, iar actul de discreție al instanței de apel urmează a fi menținut de către instanța de recurs.

Luând în considerație cele expuse și în temeiul art. 427 lit. a), art. 428 din Codul de procedură civilă, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d e c i d e:

Se respinge recursul declarat de Cerchez Ion, prin intermediul avocatului Zaharia Sergiu.

Se menține încheierea din 29 aprilie 2021 a Curții de Apel Chișinău, în pricina civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de Nița Ina către Cerchez Ion cu privire la modificarea cuantumului pensiei de întreținere a copilului minor.

Decizia este irevocabilă.

Președintele ședinței,
Judecătorul

Svetlana Filincova,

Judecătorii

Galina Stratulat,

Iurie Bejenaru